

NU-MI PLAC ZILELE DE LUNI

A AAAAAAAAAAAAA!

Pe lumea asta există multe sunete îngrozitoare. Unghiile care zgârie pe tablă, mama care cântă sub duș melodia de la emisiunea *Match of the Day*, sunetul fals al cimpoiului, de fapt, orice sunet al cimpoiului, nu doar când falsează. Dar nimic nu este mai groaznic decât sunetul alarmei ceasului când sună luna, dimineața devreme.

— De ce dimineața este întotdeauna atât de devreme? mormăi Joe, înainte de a încerca să apuce ceasul deșteptător, apoi să-l scape și să cadă din pat.

Nu era ceva ieșit din comun pentru Joe. Cădea adesea, chiar când nu era cazul să cadă. Era unul dintre cei mai mari împiedicați în viață. Cădea în cameră și mai cădea o dată și afară. Reușea chiar ceva aproape imposibil, să cadă în sus, ceea ce, dați-mi voie să vă spun, nu e ispravă ușoară. Viața lui Joe era o luptă permanentă cu gravitatea, una în care gravitatea deținea controlul.

Se ridică de pe podeaua dormitorului și se apucă să se îmbrace, fără să deschidă ochii. Era o șmecherie cu care încerca să-și tragă pe sfoară capul încă adormit, spunându-i că era încă în pat. Inconvenientul era că asta făcea să fie într-adevăr foarte complicat să-și tragă pantalonii. Până acum, a îmbrăca lenjeria de corp cu ochii închiși însemna aproape să trăiești periculos, așa cum se întâmpla în viața lui Joe.

Joe locuia într-o căsuță din Londra împreună cu mama lui. Tatăl dispăruse înainte ca Joe să se nască, și nu avea nici frați, nici surori. Momentul când era cât pe ce să aibă frați a fost când un motan maidanez de pe stradă venise anul trecut și rămase zece zile. În afară de domnul Tiddles, niciodată nu fuseseră decât ei doi. Mama lui Joe era paznic în parc, și asta însemna că-și petrecea cea mai mare parte a timpului asigurându-se că florile erau îngrijite și că niciun câine nu-și făcea nevoie unde n-ar fi trebuit.

Era o slujbă pe care o îndrăgea și lui Joe îi plăcea că muncea acolo. Casa lui Joe nu avea grădină, avea doar o curticiță, genul de loc unde ți-ai juli genunchiul dacă ai cădea. Așa cum știți, era ceva ce lui Joe i se întâmpla des. Așa că întotdeauna a considerat parcul ca fiind grădina lui și a mamei. Când mama nu era în parc, îngrijind florile și strigând la proprietarii de câini, era în bucătărie și gătea. Asta era treaba ei. Făcea un popas la magazin și cumpăra saci de mâncare de care nimeni nu avea nevoie, pe care o folosea ca inspirație în bucătărie, încercând rețete extraordinar de ciudate cu care să-l tortureze... vreau să spun să-l impresioneze pe Joe. El știa că așa mergeau lucrurile, pentru că banii erau uneori puțini, dar asta însemna că ora mesei nu era niciodată plictisitoare – adică, cine putea uita salata de brânză cu sos de ceapă, sau prunele cu pesmet tandoori¹? În afară de foarte ciudatele feluri de mâncare, viața lui Joe era cât se poate de banală. Mai puțin...

TÂÂÂÂÂÂR!

Chiar atunci se auzi țârâitul soneriei de la intrare.

— LĂSAȚI-MĂ SĂ INTRU, E O URGENȚĂ!
răsună strigătul disperat de dincolo de ușă.

¹ Tandoori sunt mâncăruri tradiționale indiene, al căror nume vine de la cuptorul special în care se gătesc (tandoor).

Mama lui Joe deschise ușa și dădu de Ajay, cel mai bun prieten al lui Joe, mai mare decât el.

— Ce s-a întâmplat, Ajay? întrebă mama lui Joe, părând cuprinsă de panică.

— Mi-a mirosit a faimosul dumneavoastră ceai proaspăt și pâine prăjită cu gem de rubarbă, doamnă P, și mi-ar prinde bine!

Ajay rânji și mișcă din sprânceană în sus și-n jos.

Ajay era singura persoană din lume care găsea mâncarea mamei lui Joe nu numai comestibilă, ba chiar plăcută. Pe de altă parte, Ajay mâncase o dată, la geografie, un deget de ceară din ureche pentru un pariu, așa că mi se pare cinstit să spun că probabil nu are cele mai rafinate gusturi.

— Oh, Ajay, mama ta nu-ți dă să mănânci? întrebă mama lui Joe, dându-și ochii peste cap.

Dar era foarte obișnuită cu stomacul fără fund al lui Ajay.

— Micul dejun este masa cea mai importantă din zi, doamnă P, de asta fac toate eforturile să mănânc cât de mult se poate. Ați făcut plăcinte cu carne de porc?

Ajay rânji, strecurându-se pe lângă ea, mergând ținut spre masa cu micul dejun.

— Știi că nu-mi plac lucrurile alea, Ajay! spuse mama, dând din cap.

— Cred că aici e jeleu – îmi face greață!

Ajay și Joe erau prieteni încă de când mergeau la grădiniță, când descoperiseră că erau născuți în aceeași zi. Și, dați-mi voie să vă spun, atunci când ai trei ani, astfel de lucruri te izbesc în moalele capului, căci asta înseamnă foarte clar că sunteți sortiți să fiți cei mai buni prieteni pe viață. Dacă nu ar fi fost Ajay, școala n-ar fi fost altceva decât o fabrică de plictiseală. Ajay era genul de băiat care reușea să facă cele mai nesărate, cele mai triste lucruri din viață să pară o glumă. Avea

întotdeauna o schemă, întotdeauna punea ceva la cale ca să-l facă pe profesor să râdă. Sau încerca să-și imagineze cum vor ajunge amândoi milionari până marțea viitoare. Planurile îl includeau aproape întotdeauna pe Joe și aproape niciodată nu aveau sorti de izbândă – mă rog, asta însă nu mai era atât de amuzant.

Ajay era pe punctul de a se delecta cu ceaiul și pâinea prăjită de pe care picura dulceață de rubarbă acrișoară, când se auzi un pocnet surd care venea de la cutia de scrisori și un plic maro, care părea important, ateriză pe preș.

— Puțin cam devreme pentru poștă, nu-i așa? spuse mama. O, scrie că e o livrare specială!

Îl deschise și desfăcu scrisoarea.

Joe înțelese imediat că ceva nu era în regulă. După fața mamei.

— Ce s-a întâmplat, mamă? întrebă Joe.

— Da, doamnă P, ce s-a întâmplat? repetă și Ajay.

— E vorba despre parc... Îl închid.

Pentru o clipă, nimeni n-a scos o vorbă. Joe și Ajay se uitară unul la altul, apoi din nou la mama lui Joe. Avea fața palidă, gura căscată. Se holba la scrisoare, cu ochi umezi, gata să izbucnească în lacrimi.

— Să închidă parcul!? se înfurie Joe. Nu pot s-o facă, este... este un parc!

— Exact, toată lumea îndrăgește locul ăla! se băgă și Ajay în vorbă.

— Băieți, plecați la școală, altfel o să întârziați..., spuse mama, cu vocea tremurând.

— Dar ce e de făcut...? începu Joe.

— Lasă asta în seama mea, nu vreau să-ți faci griji.

Mama încercă să zâmbească, dar avea ochii triști. Încerca să-l liniștească pe Joe, dar nu reușea. El știa că mama lui avea nevoie de o slujbă – cum altfel mai spera să pună pe masă spaghetetele dulci-acrișoare?

— Nu te îngrijora, mamă, o să... o să mă gândesc eu la ceva.

Mama lui Joe dădu din cap, întorcându-se ca să-și șteargă ochii.

Joe și Ajay își luară ghiozdanele și, deși nu voiau, se îndreptară spre ușă. Niciunul din ei nu vorbea nimic și așa, aduși de spate, păreau niște bătrâni.

— Ești bine, amice? întrebă Ajay, rupând tăcerea.

— Nu știu... Nu-mi vine să cred că o să închidă parcul. Mă întreb de ce? spuse Joe, fără să-i vină să creadă.

— Nu știu, ridică din umeri Ajay. Dar știu pe cineva care ar putea să știe, zise el, arătând mai încolo, pe stradă.

După ce trecuseră de colțul străzii lui Joe, zăriră în depărtare un bărbat. A avea o scară și o cutie cu unelte și era ocupat să bată în cuie, pe poarta parcului, un panou. Asta îl înfurie grozav pe Joe. Dacă mama ar fi fost aici, i-ar fi arătat ea lui – nimeni nu bate nimic fără să-i spună ei mai întâi!

— Hei! strigă Ajay, ce faci acolo?

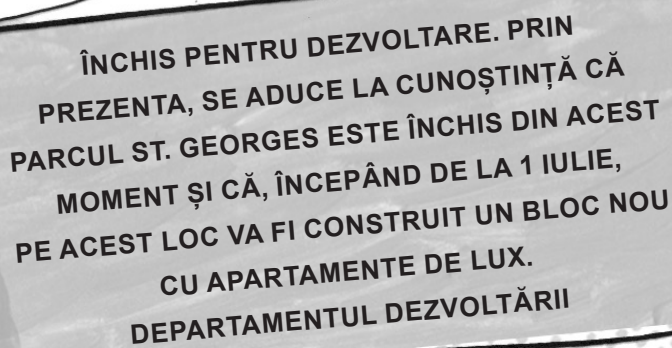
Joe citi panoul: „Închis pentru dezvoltare“.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Joe. De ce ați închis parcul?

Omul se opri din treabă și ridică din umeri.

— Mie nu mi-au zis nimic – eu sunt doar tipul care bate anunțul în cuie.

Joe citi ce scria pe panou.

ÎNCHIS PENTRU DEZVOLTARE. PRIN
PREZENTA, SE ADUCE LA CUNOȘTINȚĂ CĂ
PARCUL ST. GEORGES ESTE ÎNCHIS DIN ACEST
MOMENT ȘI CĂ, ÎNCEPÂND DE LA 1 IULIE,
PE ACEST LOC VA FI CONSTRUIT UN BLOC NOU
CU APARTAMENTE DE LUX.
DEPARTAMENTUL DEZVOLTĂRII

Sub anunț se afla schița unei clădiri elegante, înaltă, din sticlă. Mai erau și niște fotografii ale unor oameni zâmbitori care beau cafea afară. Joe și Ajay priviră prin porțile parcului, unde deja se vedeau agi-tându-se muncitorii, gata să distrugă terenul de joacă.

— Țsta nu este decât începutul, mormăi Joe, stăpânindu-și lacrimile.

Aici era locul unde el și Ajay își petreceau timpul, unde aveau obiceiul să pună la cale felul în care vor deveni ultrabogați și să plănuiască ce vor face dacă lumea va fi cucerită de zombi. Aici era locul unde Joe și Ajay obișnuiau să joace fotbal – sau mai degrabă unde Ajay lovea mingea și Joe încerca să ajungă cât mai departe înainte să fie lovit în față. Și acum avea să fie transformat într-un bloc! De ce nimeni nu împie-dica acest lucru?

— Alo, alo, vă pot ajuta cu ceva?

Joe se întoarse și văzu un polițist care stătea în picioare lângă panou și se uita în jos, spre Joe și Ajay.

— Da! spuse Joe cu respirația tăiată. Opriți-l pe omul ăsta să închidă parcul!

— Da, domnule ofițer, repetă și Ajay, arestați-l!

— Ce? sări omul cu ciocanul. *Ce am făcut?!*

— Închizi parcul! urlă Ajay la el.

— Ți-am mai spus, eu nu sunt decât tipul care trebuie să bată în cuie, eu nu închid nimic!

Chiar atunci trecu în goană o escortă de polițiști pe motociclete, mergând cu toată viteza, cu sirenele urlând și luminile clipind. Era ca într-un film, numai că se întâmpla pe strada lor.

— Asta ce dracu' mai e? spuse omul cu scara, mai degrabă speriat să nu cadă decât nemulțumit.

— Ooo! făcu Ajay, holbându-se la convoiul de lumini sclipitoare, albastre și la sirene. Crezi că a fost spartă o bancă? Sau poate au aterizat extraterestrii?

— Oh, sper să fie o invazie a extraterestrilor! spuse Joe. Pentru o chestie ca asta, singur avem o zi liberă de la școală.

— E prim-ministrul, spuse polițistul. Astăzi vine în vizită aici și sunt doar eu de pază.

— Vrei să spui că nu ești aici ca să-i oprești să închidă parcul? întrebă Joe.

— O, nu, după cât se pare, parcul e închis, spuse el, privind panoul. Din păcate, când eram copil, obișnuiam să mă joc aici.

— Unde merge în vizită prim-ministrul? întrebă Joe.

— La școală, cred... Da, sigur, la școală!

Era doar o singură școală în capătul străzii. Școala lui Joe și a lui Ajay. Băieții se uitară unul la altul și, fără să spună o vorbă, își luară ghiozdanele și o rupseră la fugă. Mă rog, Ajay fugea, Joe doar se împiedica în șireturi.

— Pun pariu că el poate salva parcul! urlă Joe, culegându-se de pe jos.

— Asta sigur! rânji Ajay. Cel puțin scăpăm de două ore de algebră.

— E chiar mai bine decât atunci când câinele ăla a intrat în curtea școlii și a făcut caca pe terenul de netball¹! strigă Joe.

— Mă rog, nu știu, aia a fost o zi destul de specială, spuse Ajay serios, dar cu siguranță și aceasta va fi!

Când Ajay și Joe ajunseră la școală, era deja adunată acolo o mulțime agitată de elevi, polițiști, reporteri TV și oameni care păreau furioși. Acolo, în fruntea mulțimii, stătea directorul, domnul Brooks.

Ajay îi dădu un ghiont lui Joe.

— Domnul Brooks arată... mă rog, arată ciudat. Și-a pieptănat părul altfel?

¹ Netball este un joc cu mingea între două echipe de câte nouă membri. Jocul a apărut în Anglia, în 1890, fiind un predecesor al jocului de baschet.

Într-adevăr, domnul Brooks se pieptănase, dar nu asta făcea diferența. Dintr-odată, Joe își dădu seama.

— Știu, știu! Zâmbește!

— O, da! observă și Ajay. E chiar înspăimântător, nu-i așa?

— Ce se întâmplă, domnule Brooks? întrebă Joe. Domnul Brooks oftă îngrijorat.

— Of, nu, nu voi doi! Vă avertizez – cea mai mică boroboață și s-a zis cu voi!

— Vine prim-ministrul, domnule? întrebă Ajay, uitându-se la limuzina mare, neagră, care tocmai se oprea în spatele motocicletelor poliției.

— Da. Dar trebuia să fie secret, știți, din motive de securitate, având în vedere cât de detestat este de majoritatea oamenilor. Dar vreun nebun probabil că a anunțat ziarele. Adică, uitați-vă la toate camerele alea! spuse el, zâmbind dintr-odată și netezindu-și cu degetul o sprânceană.

Portierele limuzinei negre se deschiseră și apără un bărbat solid, într-un costum de culoarea noroiului. Avea o față roșie și mobilă, în mijlocul căreia se lăfăia un nas borcânat, ca o cireașă pe un jeleu grețos. Bărbatul își tamponă fața asudată cu o batistă și se apucă să-și turtească părul zburlit cu mâna umedă.

Omul despre care vorbim era Percival T. Capdelemn, prim-ministrul Marii Britanii și, trebuie s-o spunem, unul dintre cei mai detestați indivizi din țară. Era genul de om care nu numai că și-ar vinde bunica pentru un câștig rapid, dar ar încerca s-o vândă și pe bunica ta. De fapt, dacă ai o clipă liberă, părerea mea este s-o suni repede și să-i spui să nu deschidă ușa unui prim-ministru cu față de jeleu. De asemenea, Percival T. Capdelemn era omul cel mai grosolan pe care l-ai întâlnit vreodată. Îi plăcea să urle la oameni – de fapt, să urle era lucrul care îi plăcea cel mai mult pe lume. Urla dimineață la micul dejun la biata lui nevastă și la copiii palizi. Apoi făcea o baie și urla puțin și acolo.

Apoi se îmbrăca și urla că nu-și găsea șosetele, apoi se ducea la serviciu și țipa furios până la prânz, înainte să fie prea obosit și să trebuiască să tragă un pui de somn, până se făcea timpul să plece acasă.

Puteți foarte bine să spuneți – nu are cum să fie chiar așa de rău. Cu siguranță cineva îl plăcea și pe el – până la urmă reușise totuși să ajungă prim-ministru. Ei bine, adevărul gol-goluț este că individul care fusese contracandidatul lui era și mai detestabil. Știu, e greu de crezut. Dar dați-mi voie să vă vorbesc despre Melvyn Thwick, un om atât de odios, încât dacă l-ați întâlni vreodată ați avea nevoie de toate puterile să nu vă dea borșul pe nas¹ doar pentru că vă aflați în aceeași încăpere cu el. Are un păr unsuros, o respirație îngrozitoare și mătreață atât de multă încât, văzându-i umerii, ai zice că a venit iarna mai devreme. Se scobește în nas cu graba și disperarea unui om care caută o monedă căzută după canapea. Când vorbește pare că trage părțuri. Are farmecul și purtările unui porc beat care mănâncă din troacă. Urăște suficient de mult pe oricine și orice, și nu face un secret din asta. Așa că nu era greu să-ți dai seama că va alege să facă o carieră în politică.

¹ A-i da (cuiva) borșul pe nas înseamnă a-i țâșni sângele din nas.

Iată, deci, foarte pe scurt, povestea felului în care Percival T. Capdelemn a ajuns la putere: pur și simplu, s-a întâmplat să dea peste un contracandidat care era chiar mai respingător decât el!

Deci, unde rămăsesem? O, da, Percival T. Capdelemn cobora din mașină. A făcut cu mâna și a zâmbit mulțimii, cu toate că nimeni nu-l ovaționa. De fapt, toți îl huiduiau. Joe se uită în jur și observă cât de multă lume se adunase. Cu cât Percival zâmbea, cu atât mai mult urlau și răcneau la el.

— Dă-ți demisia, idiotule! urlă o doamnă furioasă.

— Ești un escroc! strigă un bărbat.

Atitudinea oamenilor părea ca o lovitură de bici pentru reporterii și cameramanii în delir. Percival T. Capdelemn ignoră mulțimea și se îndreaptă spre domnul Brooks.

— Ce școală minunată aveți!

— Mulțumesc. Ați dori să cunoașteți câțiva elevi? întrebă domnul Brooks, entuziasmat.

— Doamne, nu! E destul de nasol că trebuie să-mi petrec timpul cu ai mei.

Joe își făcu drum până în fața mulțimii. Asta era șansa lui – își imagina că era suficient să-i explice

premierului povestea cu parcul ca el o s-o rezolve – adică asta făcea un prim-ministru, nu-i așa? Rezolva lucrurile.

— Hei... domnule prim-ministru, domnule, pot să vă pun o întrebare? spuse timid Joe.

— ALO! urlă prim-ministrul. LUAȚI DE LÂNGĂ MINE CREATURA ASTA ORIBILĂ!

— Voiam doar să vă pun o întrebare despre un parc...

— Voi ai doar să faci o prostie într-un țarc? întrebă premierul. Vorbește, băiete!

— Nu, voiam să pun o întrebare despre parc. Parcul nostru a fost închis și pe locul lui o să se construiască un bloc-turn mare și strălucitor.

Acum, toată lumea asculta. Chiar și domnul Brooks se uita la Joe cu un amestec de uluire și furie pe față (mai mult furie, poate cinci la sută uluire). Joe nu era obișnuit ca lumea să-l asculte. De obicei îi plăcea să stea liniștit și să-l lase pe Ajay la înaintare, dar știa că asta putea fi singura lui șansă de a salva slujba mamei.

— Aaaa..., spuse prim-ministrul, zâmbind. La urma urmei, este o întrebare delicată. Da, este adevărat, am închis vechiul parc mizerabil și construim un

bloc-turn nou și strălucitor. Asta este treaba acestui guvern, să construiască lucruri noi. Nu mie trebuie să-mi mulțumești, Jim, fiule! îi răspunse zâmbindu-i cu toată fața de prim-ministru lui Joe, ciufulindu-i părul și trecând mai departe.

— Ce tâmpit! spuse Ajay, privindu-l pe prim-ministru. Hei, Joe, ești bine?

Dar Joe nu era bine. Era la un milion de kilometri depărtare de a fi bine. Sângele îi clocotea și era furios. Cum putea cineva atât de important să fie atât de inutil? Se simțea ca o muscă abia strivită pe dușumea. Prim-ministrul plecase mai departe, învârtindu-se printre reporteri și cameramani. Erau ca o turmă de animale, sorbind fiecare cuvânt care ieșea din gura lui slinoasă.

— Charlie James, *World News Today*. Aveți ceva să ne declarați despre dumneavoastră? Ceva în legătură cu acuzațiile că sunteți un escroc și un hoț?

— NU COMENTEZ!

Percival răgea ca o sirenă pentru ceață pe timp de furtună.

— Să înțelegem din tăcerea dumneavoastră că infracțiunile de care sunteți acuzat sunt adevărate, domnule prim-ministru?

— Ascultă aici, piticanie îngrozitoare...

— Să insultați e tot ce puteți, domnule prim-ministru? întrebă Charlie, punând microfonul chiar în fața prim-ministrului.

Evident sătul să fie hărțuit, Percival T. Capdelemn se opri brusc în drum și se întoarse să-l înfrunte pe reporter.

— Știu că în ultimele zile au existat mai multe acuzații la adresa mea. Ei bine, aș vrea să spun, odată pentru totdeauna, că neg orice faptă reprobabilă. Vă pot asigura că imensa sumă de bani pe care poliția a găsit-o în conturile mele bancare rămânea acolo până aveam timp s-o donez adăposturilor pentru pisici fără stăpân. În plus, vă asigur că a fost vorba doar de o confuzie când, din întâmplare, mi-am vândut bunica circului ambulant. De asemenea, aș vrea să dezmint faptul că eu am fost cel filmat de camere în timp ce le dădeam niște saci cu bani acelor oameni de afaceri dubioși – de fapt, era fratele meu geamăn, pe care l-am descoperit abia săptămâna trecută.

ACUM, CARĂ-TE!

Ironiile și huiduielile deveniseră și mai puternice. Cu fiecare clipă care trecea, fața rozalie și asudată a prim-ministrului devenea tot mai mânioasă.

— Dar cu vicepremierul Violetta Arțagoasa ce se mai întâmplă – tot cu ea lucrați? întrebă reporterul de la știri.

Dar înainte ca prim-ministrul să apuce să răspundă, o altă voce îl întrerupse.

— Dați-mi voie mie să răspund!

Din mașină coborî o femeie îmbrăcată din cap până-n picioare în negru. Unghiile date cu lac străluciau în soare ca niște cuțite în prelungirea degetelor. Era Violetta Arțagoasa, vicepremierul. O femeie de gheață, cu mintea la fel de ascuțită ca vârful unui creion înmuiat în zeamă de lămâie. Avea întipărită pe față o expresie dură, care făcea pe toată lumea să se simtă neputincioasă și fără nicio importanță, iar ochii îi erau vicleni ca ai unui șarpe. Oamenii furioși priveau acum în jos, agitați, dârdâind.

— Încă îl susțineți pe premier, doamnă Arțagoasa? întrebă Charlie James, cu vocea tremurându-i de frică.

— Eu și domnul prim-ministru am străbătut un drum lung împreună. E ca o familie pentru mine – și una care îmi place, nu una pe care o vând la circ.

Percival râse nervos.

— Au existat multe acuzații în legătură cu premiul în ultimele câteva zile, dar nu știu de ce ar crede cineva că *eu* am fost cea care a turnat ziarelor fărădelegile prim-ministrului – îmi pare rău pentru presupusele lui infracțiuni. Tot ce se vorbește despre faptul că urmăresc să-i iau locul nu sunt decât palavre. De ce aș vrea să-i iau locul lui Percy? Casa mare, puterea? Oh, nu, sunt chiar fericită să muncesc pentru un astfel de... om special.

Violetta se uită la Percival T. Capdelemn de parcă acesta ar fi fost un limax lipit de pantoful ei.

— Ei bine, acum știi. Violetta mă consideră strălucit. Eu mă consider strălucit, așa că să terminăm odată cu întrebarea asta idioată. Sunt ales de cei mai mulți dintre voi și nu puteți face absolut nimic în privința asta!

— O, o să-ți tacă ție fleanca, porc sălbatic ce ești! se auzi o voce slabă din mulțime.

Domnul Brooks se uită în jur, Charlie James se uită în jur. Violetta se uită în jur, Ajay se uită în jur... și acolo se afla Joe, cu brațele încrucișate, holbându-se la Percival T. Capdelemn. Urmă o liniște de mormânt.